

[Pernille Forchhammer]

forudsætning for de gode intentioner, der ligger bag forslaget. I Socialdemokratiet mener vi, at struktur og indhold skal følges ad og specielt i denne sammenhæng.

For det andet lægger beslutningsforslaget op til oprettelsen af endnu en type rådgivningscentre. Der eksisterer i dag så mange typer sociale kontorer og rådgivninger, at det måske efterhånden kan være svært for folk at finde ud af, hvor man skal henvende sig.

Som sagt mener vi, at intentionerne er gode nok, men vi synes, det ville være bedre, om beslutningsforslaget kom til at indeholde en mulighed for amterne for at afpasse placeringerne af rådgivningerne efter de lokale behov og de geografiske forhold. Det er jo også sådan, at man mange steder allerede er i fuld gang med forsøg på dette område, og vi synes, det ville være synd, hvis en for fastlåst lov kommer til at bremse den udvikling, der allerede er i gang, ved, at man f.eks. forsøger at trække nogle bestemte modeller ned over hovedet på amterne. Det er vigtigt, at det kan afpasses i det lokale miljø.

For det tredje vil jeg godt stille forslagsstillerne et spørgsmål om økonomien.

Af forslaget fremgår det, at der blot er tale om, at man skal flytte nogle midler fra én kasse over i en anden. Det kan måske lade sig gøre på længere sigt, men her og nu kræves der nogle investeringer i uddannelse af personale, i information og i etablering. Er det så en ekstraudgift, som skal pålægges amterne, eller har man forestillet sig, at staten skal gå ind og støtte i en overgangsperiode, og i givet fald med hvor meget?

Det sidste, jeg lige vil komme ind på, er det tredje punkt i beslutningsforslaget, som vedrører dagpenge.

I Socialdemokratiet ser vi ikke noget problem i, at der i dagpengelovens § 20 bliver indføjet, at en erklæring fra institution eller rådgivning kan erstatte en lægeerklæring, hvis den i givet fald er udfærdiget af en fagligt kompetent person.

Vi venter os meget af udvalgsarbejdet og håber, at vi kan nå frem til et resultat, for det er som sagt vigtigt med en udvikling inden for psykiatrien og den psykiatriske behandling.

Karen Højte Jensen (KF):

SF foreslår en række ændringer af bistands-

loven, og disse ændringer berører ikke alene det sociale område, men der lægges også op til et omfattende brud med det eksisterende behandlingstilbud på det psykiatriske område samt med de overvejelser, der lå til grund for statshospitalernes overførelse til amtskommunerne i 1976.

Konkret foreslås det, at ansvaret for behandlingen af hovedparten af de psykiatriske patienter flyttes fra de amtskommunale sygehusforvaltninger til social- og sundhedsforvaltningerne, og at de amtskommunale social- og sundhedsforvaltninger skal pålægges at oprette lokale åbne rådgivninger og behandlingsinstitutioner.

Det foreslås i den forbindelse, at der i en overgangsperiode på omkring fem år nedlægges 6.000–7.000 senge, således at der i det eksisterende hospitalssystem resterer ca. 2.000 psykiatriske sengepladser. Det er for mig uklart, hvorvidt disse 2.000 sengepladser skal bevares fremover, eller om de skal afvikles, efterhånden som beboergrundlaget forsvinder.

Jeg vil afvise forslaget med henvisning til bl.a., at jeg finder, at en psykisk lidelse primært er en sygdom og ikke et socialt problem, og at behandlingen af psykiatriske patienter derfor fortsat skal være en opgave for sygehusvæsenet. Jeg er bekymret for, at store strukturelle omlægninger kan true den positive udvikling, der allerede er i gang på det psykiatriske område, og vi mener vi også, at den eksisterende mulighed, som socialministeren henviste til inden for bistandsloven, skal udbygges i forhold til det eksisterende system.

Jeg er også skeptisk over for de synspunkter, der ligger til grund for beslutningsforslaget, idet forslagsstillerne tilsyneladende viser en manglende forståelse for at sondre mellem psykiske lidelser og sociale problemer og kriser, men vi vil meget gerne medvirke positivt i udvalgsarbejdet og diskutere de ting, der ligger til grund for forslaget.

Henrik Toft (V):

Vi er mange, der føler os på usikker grund, når vi skal stille fornuftige forslag, som tager sigte på psykisk kriseramt situation. Derfor er min første umiddelbare reaktion over for et forslag som nr. B 13 fra SF da også umiddelbart positiv, men jeg synes alligevel, at usikkerheden om forslagets forskellige elementer trods